

อย่าคิดว่าทำกับเด็ก...แล้วไม่ผิด

นำเสนอเมื่อ : 15 ก.ย. 2558

คอลัมน์ สถานี ก.ค.ศ.

คนเราจะเป็นมนุษย์ผู้มีใจสูงกว่าสัตว์ทั้งหลายได้นั้น ต้องผ่านการทดลองซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าจะอดทนหรืออดทนต่อสิ่งชั่วร้ายอารมณ์ทั้งหลาย หรือมีโอกาสกระทำผิดแล้วอดทนต่อสิ่งนั้นๆ ได้หรือไม่ หากอดทนไม่ได้ ไปกระทำผิดขึ้น ความผิดนั้นยอมมีโทษทั้งหนักและเบาตามแต่กรรมหรือผลของการกระทำนั้นตอบสนอง ลองมาศึกษาชีวิตของผู้อำนวยการสถานศึกษาท่านหนึ่ง

นายทองได้เดินทางโดยสารรถปรับอากาศของ บขส.เพื่อกลับบ้านต่างจังหวัด พอได้นั่งใกล้ลาวัลย์ เด็กสาวนักเรียนม.ปลายคนหนึ่ง หนวดจิ้มลิ้มแบบสาววัยรุ่นสไตล์เกาหลี ไฉมหนามานารักนาซัง ถูกอัยยาศัยยั้งัก จึงสอบถามว่า “หนูเดินทางไปไหนมา” เด็กตอบว่า “ไปสอบโควตาพิเศษมหาวิทยาลัย.....ในกรุงเทพฯ กำลังกลับบ้านคะ คุณลุงคะจะเดินทางไปไหน..” ก็เป็นบทสนทนาที่วู่วไป สร้างความคุ้นเคยระหว่างเดินทาง แต่หลังเที่ยงคืนแล้วต่างก็งีบและนอนหลับบนรถโดยสาร จนกระทั่งเวลาประมาณตีสอง เด็กสาวรู้สึกตัวว่ามีมือลูบเขาไปในกึ่งงอแงยีนส์และจับต้องลูบไล้ถูกอวัยวะสำคัญ จึงใช้มือหยิกและผล็อกออก และเขาใจว่าเป็นมือของชายที่นั่งอยู่ข้างๆตน (ที่นั่ง 2D) จึงสะกิดเพื่อน รินใจ ที่นั่งข้างๆ (ที่นั่ง 2B) ให้ลุกไปบริเวณหน้าห้องนำท้ายรถคันดังกล่าว แล้วเล่าเรื่องให้ฟัง ซึ่งรินใจก็ให้การสอดคล้องกัน

นอกจากนี้ พนักงานต้อนรับบนรถโดยสารคันดังกล่าวก็ให้การว่าได้รับทราบเรื่องจากลาวัลย์ โดยแนะนำไม่ให้ไว้วางใจและไม่ให้กลับไปนั่งเบาะเดิมอีกเลย ลาวัลย์เป็นเด็กที่มีลักษณะเป็นผู้ใหญ่ มีสติดี จึงโทรศัพท์บอกแม่ให้แจ้งความกับตำรวจเพื่อดำเนินการตามกฎหมาย เมื่อรถโดยสารจอดที่สถานีขนส่งจังหวัดปทุมธานี มีตำรวจมารู้อพบและควบคุมตัวนายทองไปยังสถานีตำรวจ นายทองปฏิเสธว่ามีใครทำอะไรถูกกล่าวหาโดยอ้างว่าอยู่ตามขวามือติดหน้าต่าง และเป็นคนถนัดขวา เป็นไปไม่ได้ที่จะใช้มือข้างซ้ายที่ไม่ถนัดปลดกระดุมและรัดซิปกางเกงยีนส์ของเด็กสาวได้ โดยที่ผู้เสียหายไม่รู้สึกรู้ตัวและไม่ไว้วางใจ จึงไม่อาจจับฟังได้

ถึงแม้จะไม่มีพยานบุคคลใดๆ พบเห็นการกระทำดังกล่าว แต่ในช่วงระยะเวลานั้น ต่างคนก็หลับไหล ไม่มีใครสนใจที่จะตื่นขึ้นมาเพื่อสังเกตการกระทำของผู้ถูกกล่าวหา ขอเท็จจริงเชื่อได้ว่าข้าราชการครูรายนี้ที่ใดกระทำการล่วงละเมิดทางเพศผู้เสียหาย ซึ่งเป็นผู้เรียนหรือนักศึกษา อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 94 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2547 ซึ่งมีแนวพิจารณาโทษของ ก.ค.(เดิม) และก.ค.ศ. นำมาพิจารณาว่า หากเป็นการอนาจารละเมิดทางเพศผู้เยาว์ โดยกระทำต่ออวัยวะเพศ ถือว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ระดับโทษ “ปลดออกจากราชการ”

หากไม่ยอมรับโทษหนักเหมือนรายนี้ โปรดอย่าคิดว่าเป็นเด็กแล้วไม่มีอะไร เห็นเด็กน่ารักก็ต้องอดทน คิดว่าเป็นลูกเป็นหลาน อย่าให้จิตตกตำดั่งตัวอย่างข้างต้น มิฉะนั้นอาจต้องหาคดีอาญาอายุไปอยู่ในคุกแทน

พบกันใหม่คราวหน้า สวัสดีครับ

คงพิสิฐ ไชยวงศ์

ผู้อำนวยการภารกิจเสริมสร้างและมาตรฐานวินัย สำนักงาน ก.ค.ศ.

ที่มา [หนังสือพิมพ์มติชน วันที่ 24 สิงหาคม 2558](#)